ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΘΕΟΣ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΕΙ

Βρανᾶς δὲν εἶχε ἰδέα τῆς τραγωδίας ποὺ προκάλεσε μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά του καὶ τὴν ἀσυνειδησία του.

Δὲν φανταζότανε ποτὲ πὼς ἡ Λίζα θὰ πήγαινε νὰ πέση στὴ θάλασσα καὶ νὰ πνιγῆ, πάνω στὴν ἀτελπισία της. Κι' ἀκόμα δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ προβλέψη τὶ συμφορὲς θὰ ἐπακολουθοῦσαν καὶ θὰ χτυποῦσαν ἄγρια τὴν οἰκογένεια τῆς κ. Λιναρδῆ.

Ἐπιπόλαιος κ' ἐλαφρός, καθὼς ἦταν, πίστευε πὼς ἡ Λίζα θὰ γύριζε σπίτι της, θάχυνε μερικὰ δάκρυα καὶ σιγὰ—σιγὰ θὰ παρηγοριόταν καὶ θὰ ξανάπεφτε στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς νὰ μαρτυρήση τίποτε στὴ Λίνα.

Στὸ σπίτι τῆς κ. Λιναρδῆ δὲν τολμοῦσε βέβαια νὰ πάη, ὕστερα ἀπ' ὅ,τι συνέβη. Μὰ ἦταν βέβαιος πὼς ἡ Λίζα καὶ ἡ Λίνα θὰ τὸν καλοῦσαν πολὺ γρήγορα, μὴ μπορῶντας νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτόν, χωρὶς τὴν ἀγάπη του.

Ἤσυχος λοιπὸν καὶ βέβαιος γιὰ τὸν τελικὸ θρίαμβό του, ρίχτηκε στὰ γόνατα τῆς Φλώρας, μόλις ἔφυγε ἡ Λίζα, θέλοντας νὰ τὴν κολακέψη.

—Εἶδες, ἀγαπούλα μου, τῆς εἶπε, εἶδες τί ἔκανα γιὰ σένα ; Τέτοια μεγάλη θυσία δὲν θὰ τὴν ἔκανε κανένας. Κι' ὅλ' αὐτά, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, Φλώρα μου, σὲ λατρεύω !...

Μὰ ἡ Φλώρα δὲν συγκινήθηκε καθόλου ἀπὸ τὰ λόγια του. Τοῦ ἀπάντησε μὲ εἰρωνίες καὶ κοροϊδίες, κ' ὅταν ξεζαλίστηκε κάπως, σηκώθηκε, φόρεσε τὸ καπέλλο της καὶ τσιμάστηκε νὰ φύγη.

Ὁ Βρανᾶς, βλέποντας νὰ τοῦ φεύγη μέσ' ἀπ' τὰ χέρια, εἶχε σκυλιάσει. Τοῦ ρχόταν νὰ χυθῆ ἐπάνω της, καθὼς πουδραριζόταν μπρὸς στὸν καθρέφτη, καὶ ν' ἀρχίση νὰ τὴ χτυπᾶ, νὰ τὴ χτυπᾶ ἀλύπητα. Μὰ συγκρατήθηκε. Ἂν τὸκανε αὐτό, δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ Φλώρα. Κι' αὐτὸ θὰ τοῦ στοίχιζε πολύ, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε μέχρι τρέλλας, τὴν ποθοῦσε σὰν κολασμένος. Προσπαθήθηκε λοιπὸν πὼς δὲν θύμωσε καθόλου γιὰ τὸ φέρσιμό της καὶ τὴν συνώδεψε πρόσχαρος κ' ἐμιλητικὸς ὥς τὸ σπίτι της. Γύρισε ὕστερα σπίτι του κ' ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε, ἔτσι ὅπως ἦταν μὲ τὰ ροῦχα. Πρὶν τὸ μεσημέρι, σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του. Δὲν εἶχε πιεῖ καλὰ—καλὰ τὸν καφέ του, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ ἡ Λίνα.

Ὁ Βρανᾶς ποὺ δὲν περίμενε νὰ συμφιλιωθῆ μὲ τὶς δυὸ ἀδελφὲς τόσο γρήγορα, καταχάρηκε γιὰ τὴν ἐπίσκεψη αὐτή. Δὲν δέχτηκε ὅμως τὴ Λίνα, θέλοντας ν' ἀποφύγη τὶς κλάψες τῶν δυὸ κοριτσιῶν. Θὰ πήγαινε σπίτι τους μετὰ δυὸ—τρεῖς μέρες, ὅταν ἡ μπόρα θάχε περάσει. Αὐτὰ σκεφτότανε καὶ γαυριοῦσε ἀπὸ χαρὰ κ' ἱκανοποίησι. Ἐπὶ τέλους !... Καλὰ τὸ σκέφτηκε αὐτός. Παρ' ὅλη του τὴ μουνιαριά, ποὺ θὰ τὴν εἶχε μάθει ἀσφαλῶς κ' ἡ Λίνα, ἡ δυὸ νέες τὸν συγχωροῦσαν καὶ τόσο γρήγορα μάλιστα. Τί τύχη ! Δὲν ὑποψιαζότανε τίποτε ἀπ' τὰ κακὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν. Ἦταν ἥσυχος κ' ἀπολύτως βέβαιος γιὰ τὸν τελειωτικὸ ἐρωτικό του θρίαμβο....

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ Βρανᾶς τὸ πέρασε ἐργαζόμενος. Μὰ ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο του ἀρκετὰ ἑνωρὶς κ' ἔτσι, ὅταν πῆγαν καὶ τὸν ζήτησαν ἀπ' τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν, δὲν τὸν βρῆκαν ἐκεῖ.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε ἐξετάσει πολλὰς ἀρκετὰ πρόσωπα κ' εἶχε ἐξακριβώσει ποιὸς ἦταν ὁ αἴτιος τῆς διπλῆς —ὅπως νόμιζαν ὥς αὐτὴ τὴ στιγμὴ— αὐτοκτονίας. Δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ κάμουν τίποτα στὸ νεαρὸ δικηγόρο, μὰ τὸν ζητοῦσαν ὡστόσο παντοῦ γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν.

Ποῦ ἦταν ὁ Βρανᾶς τὶς ὧρες αὐτές ; Ποῦ ἀλλοῦ παρὰ στῆς Φλώρας. Κανένας ὅμως δὲν σκέφτηκε νὰ τὸν ζητήση ἐκεῖ κ' ἔτσι, ὅταν τὴ νύχτα γύρισε ἀργὰ σπίτι του, δὲν εἶχε ἰδέα τῆς τραγωδίας ποὺ εἶχε προκαλέσει.

Τὴ φρικτὴ εἴδησι τὴν ἔμαθε τὸ πρωῖ ποὺ ξύπνησε νὰ πάη στὸ γραφεῖο του. Ἄκουσε τοὺς ἐφημεριδοπώλαις νὰ διαλαλοῦνε στοὺς δρόμους τὸ δρᾶμα τῆς οἰκογενείας Λιναρδῆ καί, θρασύδειλος ὅπως ἦταν, τοῦ κόπηκε ἡ πνοή, χλώμασε, τοῦρθε παραζάλη.

Τρεκλίζοντας σχεδόν, πλησίασε ἕναν ἐφημεριδοπώλη, ἀγόρασε μιὰ ἐφημερίδα καὶ στηρίχτηκε σ' ἕνα στύλο τοῦ τράμ γιὰ νὰ τὴ διαβάση. Μὰ τὰ γράμματα χορεύανε κάτω ἀπ' τὰ μάτια του. Μπόρεσε μονάχα νὰ διαβάση τοὺς τίτλους τῆς τραγωδίας καὶ νὰ δῆ τὶς φωτογραφίες τῶν δυὸ κοριτσιῶν, τῶν θυμάτων του.

Παραζαλισμένος, τρομαγμένος, ἀνάστατος, πῆδησε σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ γύρισε πίσω στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ἔπιε δυὸ—τρία στὴ σειρὰ λικὲρ γιὰ νὰ συνέρθη, ἔριξε κρύο νερὸ στὸ κεφάλι του κ' ὕστερα κάθησε σ' ἕναν καναπὲ μὲ τὴν ἐφημερίδα στὰ γόνατα.

Διάβαζε γρήγορα—γρήγορα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη, παρὰ μέσες ἄκρες, ἀπ' τὴν ἐκτενῆ ἐξιστόρησι τοῦ δράματος. Εἶδε πὼς γινόταν λόγος καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο, γιὰ τὸν ἀνήθικο ρόλο ποὺ ἔπαιξε, χωρὶς εὐτυχῶς ν' ἀναφέρεται τ' ὄνομά του κ' ἡ ταραχή του μεγάλωσε.

Τί κακὸ ἦταν αὐτό ;.... Ποιὸς τὴν περίμενε τέτοια συμφορά ; Δὲν λυπόταν ὡστόσο γιὰ τὶς δυὸ νέες. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀναστάτωνε, ἦταν ἡ σκέψη ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν μπερδέψουν, νὰ τοῦ χαλάσουν τὴν ἡσυχία του. Ἄρχισε νὰ βλαστημάη τὴν ὥρα ποὺ γνώρισε τὶς δυὸ νέες, ν' ἀναθεματίζη κ' αὐτὲς τὶς ἴδιες. Μπρὸς στὴν ἡσυχία του ὁ κόσμος ὅλος δὲν ἄξιζε μιὰ πεντάρα.

Στὸ κάτω τῆς γραφῆς τί ἔφταιγε αὐτὸς γιὰ ὅ,τι συνέβη ; Νέος ἦταν, εἶχε δικαίωμα νὰ διαθέση τὴν καρδιά του ὅπως ἤθελε. Ἂν ἡ ἀγάπη του στὴ Φλώρα πλήγωσε τὶς δεσποινίδες Λιναρδῆ, αὐτὸς δὲν εὐθινόταν καθόλου.

Σιγὰ—σιγά, κάνοντας τὶς σκληρὲς κ' ἀνήθικες αὐτὲς σκέψεις, ξαναβρῆκε τὴ θρασύτητά του. Ἦταν ἄλλωστε δικηγόρος καὶ ἤξερε καλὰ πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν θεωρήσουν ἠθικὸ αὐτουργὸ γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ ἔπληξε τὴ φιλική του οἰκογένεια. Θάλεγε πὼς ἀγνοοῦσε τὸν ἔρωτα τῶν δυὸ κοριτσιῶν, πὼς δὲν ὑπῆρξε παρὰ φίλος τους οἰκογενειακός, κ' ἔτσι θάβγαζε τὸ βάρος ἀπ' τὴν καμποῦρα του.

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψη, ἡ τόσο ἀσυνείδητη, τὸν ἔφερε ἐντελῶς στὰ σύγκαλά του. Καμμιὰ τύψις, καμμιὰ μετάνοια γιὰ τὸ κακὸ ποὖχε κάμει. Καμμιὰ λύπη γιὰ τὸ κακούργημά που.

Κι' ἔτσι ἐντελῶς ἥσυχος σχεδόν, ἔχοντας ἕτοιμο τὸ ἀνήθικο σχέδιό του, βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ τράβηξε ὶσια γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

«—Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο, σκεφτόταν. Θὰ παρουσιασθῶ αὐθορμήτως, θὰ τοὺς ἐξηγήσω πῶς ἔχουν τὰ πράγματα κ' ὅλα θὰ τελειώσουν μιὰ χαρά».

Κύτταξε ὡστόσο στὴν ἐφημερίδα τὴν ὥρα ποὺ θὰ γινόταν ἡ κηδεία, γιὰ νὰ λοξοδρομήση καὶ νὰ μὴν πέση ἐπάνω της. Ὄχι πὼς θὰ λυπόταν. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ χαλάση τὸ κέφι του.

Ἔτσι, σὲ λίγη ὥρα βρισκόταν στὸ τμῆμα. Στὸν ἀστυνόμο ποὺ τὸν ἐξέτασε, εἶπε ἀναίσχυντα ψεύδη. Ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ κατηγορήση τὶς δυὸ νέες ὡς ἐρωτομανεῖς !...

Μὰ ὅλα πληρώνονται στὸν κόσμο αὐτό.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα πολλοὶ φίλοι καὶ γνωστοὶ τοῦ Βρανᾶ, τοῦ ἔκοψαν κ' αὐτὸν τὸ χαιρετισμό, ὕστερ' ἀπ' ὅσα συνέβησαν.

Ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, οἱ φίλοι του ἤξεραν τὸν αἰσχρό του ρόλο στὴν ἱστορία αὐτή. Τὸν κατηγοροῦσαν ὡς δολοφόνο, τὸν ἔβριζαν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, μὰ δὲν τοῦ καγόταν καρφί.

Αὐτός, μονάχα γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Φλώρας ἐνδιαφερόταν. Κι' ἦταν τόσο τυφλωμένος ἀπ' τὸ πάθος του, ὥστε δὲν κατάλαβε ὅτι πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους τὸν μισοῦσε ἡ Φλώρα, ἡ ὡραία, ἡ γοητευτική, ἀλλὰ κ' ἄκαρδη Φλώρα.

('Ακολουθεῖ)

Τὸν κατηγοροῦσαν ὡς δολοφόνο, τὸν ἔβριζαν καταμεσῆς τοῦ δρόμου...

ἐκείνους ἤχους.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ νέος τοὺς ἀντελήφθη, ἔκοψε ἀπότομα τὸ τραγοῦδι του καὶ θέλησε νὰ ζητήση ἀπὸ τὴ Μαλγαρὴ τὴν ἄδεια νὰ ἀποσυρθῆ. Στὴ θέσι της ὅμως δὲν βρῆκε παρὰ ἕνα μαντῆλι, βρεγμένο μὲ δάκρυα. Ἡ Μαλγαρὴ εἶχε γίνει ἄφαντη !.... Ἡ Μαλγαρὴ εἶχε πέσει στὴ θάλασσα !...

Μόλις μαθεύτηκε ὁ χαμὸς τῆς νέας, τὸ καράβι ἀντήχησε ἀπὸ θρήνους καὶ δάκρυα. Κι' ὅλοι πίστευαν ὅτι ἡ νέα πνίγηκε, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ τὸ Δόγη.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ Κονταρίνα Κονταρίνι πέθανε κ' αὐτή, μὲ τὴν καρδιά της συντριμμένη, πιστεύοντας πὼς ἡ λατρεμμένη της κόρη ἔγινε πάλι μαργαριτάρι καὶ ξανακατέβηκε στὴν πρώτη κατοικία της, στὰ βάθη τῆς Ἀδριατικῆς....